

И надъ това вѣчно мълчание и неподвижностъ, надъ високитѣ планини и кратери, надъ просторнитѣ равнини и замръзнали морета виси едно черно небе, по което се виждатъ дене и ноше звездитѣ, и по което спокойно продължава своя пжтъ огненото слънце.

Но на луната има нѣщо много особено за насъ и което ще учуди човѣка, ако би можелъ да попадне тамъ. Лунното кълбо е 49 пжти по-малко отъ земното. Поради това въ луната има по-малко вещество, отколкото въ земята. Отъ това произлиза и друга разлика: предметитѣ на луната сж по-леки отколкото на земята. тѣ иматъ тамъ по-малко тегло. Ученитѣ сж пресмѣтали, че предметъ, който тежи на земята 6 килограма, на луната ще тежи само 1 килограмъ. Работа, за която тукъ сж потрѣбни 6 коня, на луната ще я извърши само единъ конь. Ако единъ хамалинъ на земята може да носи 100 кгр., на луната сжщиятъ хамалинъ ще може да носи 600 кгр. На земята за единъ часъ човѣкъ изминава срѣдно 5 километра обикновенъ ходъ, а на луната за сжщото време ще измине 30 клм. — значи, ще може да върви, безъ да се уморява, колкото една побавна желѣзница. Ако нѣкой може да направи на земята скокъ отъ два метра широчина, сжщиятъ човѣкъ на луната ще прави скокове 12 м. широки.

Тѣй че, пжтникътъ, който би попадналъ въ умрѣлия луненъ свѣтъ, ще се чувствува много лекъ, ще се движи дълго време, безъ да се уморява, ще може да носи тежки предмети, безъ да му дотежнѣе.

И все пакъ хубава е луната, гледана отъ нашата земя. Хубава е тя съ нейната мека спокойна свѣтлина, съ нейния бисеренъ блѣсъкъ, съ бавното ѝ и величествено появяване надъ морската ширь и планински пейзажи. Затова тѣй много се възхищаватъ отъ нея поетитѣ и я възпѣватъ.

Хубава е луната, гледана оттукъ, но грозна и страшна е тя на самото мѣсто. Това е единъ грамаденъ